

572
1965

СЕРИЯ
СОВЕТСКОЕ
ПОСЛАНИЕ

1965 00508030

СОВА

№12

მუსიკის ნიმუში

ეს რა ფერებს აბრწყინებ, რა სიზარულს გვთავაზობ, ჩვენი კარგო დობილო, ნაძვისხეო, ღამაზო!

მწვანე კაბა გაცვია, ბატულია ბატულა, გულზე დაგიბნევია უმჩრავი ნათურა.

ვარსკვლავივით ციმციმებს ქათქათელა ფანტელი, ბრწყინავს ჩვენი ოცნება, დილისხვით ნათელი.

მშვიდობა და ხალისი მოგაქვს, წელი ახალი, მუდამ უნდა გვამღერო, გვალალო და გვებარო.

ნაძვისხეო, ღამაზო!

ნაძვისხეო, ღამაზო!

ეს რა ფერებს აბრწყინებ,
რა სიზარულს გვთავაზობ,
ჩვენი კარგო დობილო,
ნაძვისხეო, ღამაზო!

მწვანე კაბა გაცვია,
ბატულია ბატულა,
გულზე დაგიბნევია
უმჩრავი ნათურა.

ვარსკვლავივით ციმციმებს
ქათქათელა ფანტელი,
ბრწყინავს ჩვენი ოცნება,
დილისხვით ნათელი.

მშვიდობა და ხალისი
მოგაქვს, წელი ახალი,
მუდამ უნდა გვამღერო,
გვალალო და გვებარო.

ნაძვისხეო, ღამაზო!

ბავშვანა

შორი ტყიდან მოვბრძანდები,
არ გეგონოთ აქაური.
დამამშვენეს პატარებმა
უამრავი სამკაულით.

თოვლთან

ბერი ბოლქვაძე

გათენდა.

ქეთინომ ფანჯარაში გაიხედა.

— აუუ!

წუხელ დიდი თოვლი მოსულა, სულ
გაუთეთრებია არემარე; ახლაც თოვს.

— აბა, ჰე!

ქეთინომ სასწრაფოდ ჩაიკვა მაღალ-
ყელიანი ფეხსაცმელები და თოვლში გაი-
ქცა.

— ხრაშ-ხრუშ, ხრაშ-ხრუშ!

976

თაბაუი

ნახატი ზარაბ მუხამიაშვილისა

დაიწყო ხრაშუნი თოვლმა.

რა კარგია!

თოვლი ხრაშუნობს, თან ქეთინოს ნა-
ფეხურები იხატება თოვლზე.

გაიბრინა და გამოიბრინა ქეთინომ
ეზოში, კიდევ დახატა და დახატა ნაფე-
ხურები, მერე ენა გამოჰყო, თოვლის
თეთრი პეპელა დააფრინდა ზედ.

— ჰი-ჰი, ჰი-ჰი!

დაესივნენ და დაესივნენ თეთრი პეპ-
ლები, მხრებზე, თავზე, მკლავებზეც დაა-
ფრინდნენ.

სულ გააბრუეს ქეთინო ამდენმა თოვ-
ლის ფანტელგებმა.

— ჰი-ჰი, ჰი-ჰი!

ქეთინო თოვლზე გადაწვა, თოვლზე
მთელი ტანი დაიხატა; მერე თოვლის
გუნდები დაამზადა ქეთინომ.

აგერ, წითელბიბილოიანი მამალი.

— ერთი შენ!

ესროლა მამალს გუნდა.

— ერთი შენ!

მეორე საღორესთან ატუზულ ღრუ-
ტუნას ესროლა, გვერდი აუწვა.

— ერთი შენ!

მესამე მურას უთავაზა.

— კო-კო, კო-კო!

რად მესროლეო, უკმაყოფილო მამა-
ლი ვანზე ვახტა, არ ესიაშოვნა გუნდა-

— ჭყვიტ-ჭყვიტ!

ღრუტუნა საღორეში შევარდა, კი-
დევე არ მომხვდესო.

მურამ კი მზიარული ყვეფა ატეხა.
გუნდას ცხვირიც კი ამოჰკრა, გაეთამაშა.

— ჰამ-ჰამ-ჰამ! — მეც მომწონს თოვლიო.

დაიწყეს სირბილი მურამ და ქეთი-
ნომ, სულ ამოიგანგლნენ თოვლში.

— ნანა, მიაა, მაღხაზ, დათო, ლია.
ვის გინდათ გუნდაობა!

ყველანი აქ არიან.

მოირბინეს სხვა ბავშვებმაც.

ატყდა ქრიაბული, გაჩაღდა გუნდა-
ობა, მოარბენინეს ციგებიც.

ეს რა კარგი თოვლია.

ეს რამხელა თოვლია.

ზამთარიც ასეთი უნდა.

რა კარგია თოვლთან თამაში.

სიცივის და ყინვის არავის ეშინია,
ვისაც ეშინია, იჯდეს ღელაბერივით შინ!

ჩივს აკის სახლი წელი

ჩივსი აკისი

თუკცა მიწას თოვლი ფარავს,
და შხის სხივით აღარ იწვის,
გულში მაინც ცეცხლი ეღავს —
დიღა არის ახალი წლის.

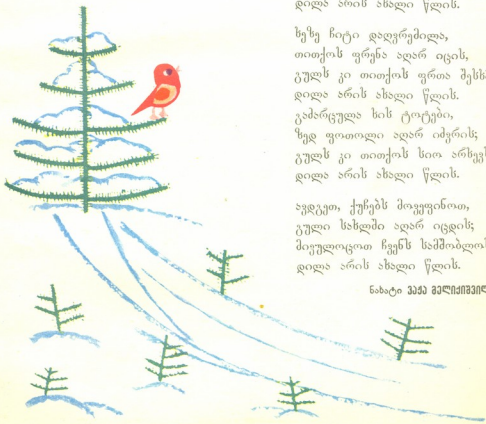
გუენულა ნაკადული,
წელის ჩუხჩუხი აღარ ისმის;
გულს კი მაინც ზეიმი აქვს —
დიღა არის ახალი წლის.

ხეყ ჩიტი დაღვრემიღა,
თითქოს ფრენა აღარ იცის,
გულს კი თითქოს ფრთა შესწმია —
დიღა არის ახალი წლის.

კამარცულა ხის ტოტკები,
ზედ ფოთოლი აღარ იძვრის;
გულს კი თითქოს სიო არსევს —
დიღა არის ახალი წლის.

ავდგეთ, ქუჩებს მოვეფინოთ,
გული სახლში აღარ იცდის;
მიველოცოთ ჩვენს სამშობლოს —
დიღა არის ახალი წლის.

ნახატი ვაჟა შალვანიძისა

გამოქვამდა თუ არა, წამოხტი და ფანჯარაში მივირჩინე ეს ჩა თოვლი, ჩინი თოვლი! სარკესეთი კიბადა ეს განბრუნებული მზე გაერთა და თვალის მომჩრდილავ ხანძარს.

რაი წელია უნამდ ვლი წემი ცოცხალივით ცოცხალი სად გავიჩინა! გულ-ღრწვეტილი რამე ჩემზეა დოვანი. ქვეით სულ დარკული წვეტილი! იოთხებოდა ჩამინახე არ ძმის არც ზემა და მანეთ ჩანს, ჩა მოვიდეთ! დღეს ხომ ძალია წელია! პირველი იმეტი.

ქვირილია წვივან სკოლაში, თუკა გუნთ კი ძალიან, ძალიან გამბარა. სეროთი ქვირილი სულ კვნი დასდენი, განი თვალის ხელის ამხანაგეთონ იოთხებს უმკველია წვივან უნდა უფრო გუნთიკი არქის და ამგეს სკოლაში ნაძვისებზე წამოვიდეთ.

როგორ თუ არ წამოვიდეთ, მოვლოდნე-ლად გული სტეს წემი შექნიხს!—ჩამამ ჩამ სახალწლოდ მანება და კვლავს არ მინარქს! გული დამწიდა, დღესხის ვარკვ-ზობლი ასეთ შექნიხს! ბოლოს ძლივს მე-

ჩ ე ბ ი ვ ე ზ ე შ ე

ღღეს ნაძვისზე გავიქე სკოლაში და მე ღვწილ უნდა ვიქე! სახალწლო ვიდი ღვწი-სი, ძალიან მინარია, ზემონის ხომ არ არის—ურჯონი კვლავდებთან ღვწილი მოლოდ მე გამოვიდეთ.

ღობა და ქვირილი არ დამოტყვიან! კარგაში ზემამ შებოსო თავი.
— გაივლივ, ზემია გენსკვლის! — მიუა და, ვიდასკენი, ხელახლა მომლოცე ახალი წელი, პირში გონხანეი ჩამიდი, თავზე

დ ე ი ა ს მ

ესაღტოვი დარბახაი, აი, გასკვიდი კიდვს და ჩაქვა.

სახალიო იოთხში შევედი ქვირილი-ღობის წამოშდარიო და დღეს დღეს აქვადი, ლოცები ამწილდებოდა, თვალენი უნკველიო უნარწინადა დღეს წელმა შეზე მანს და მანეთს შევიდეთ თვალთ, — ისინი მგვიდს უსახალდ უმდენ.

ქვირილიან მივიდი, ქვირილი უნდობ-ლად შემიშდეს გუნთხელი ზემია კარად მანოსო, მინარხს ქვირილის თვალენი, დო-ფხანე და ლოცებ ვარკვ როგორს უნტ-და ლოცა!

— ჩა აუო, ქვირილი, ჩა მოვიდეთ! — ვარხებ მე ქვირილი მოლოდ გასკვიდი შე-მომტყვიოდა და მანს არ იღვბეს.
— დიარა მიდი შელო, დროზე ასაღებე სკოლაში არ დავაგინდებ, — მინარხ დღემ და მერე იმე ქვირილის მიუტრუნე!

შეიქე მანს ვეუთხონობლი, შეიქე გინთა-შიდ გაღმწვეტივ!
— მე სკოლაში არ მივიდეთ! — ვიქე დინჯად და თითქოს აქ არფეტიო, ახანე სად მივიდები მივიდას.
— რაო! — გაოცო დღემ.
— ჩა თვეი, ზემია! — შეიქხედა ზემია გემს!

— თუკა აქვს, შელო, ჩამ არ დამოტყ-ვინი და ამ შეა ჩამინარში თავშიშელო!

მოკლადის კანდებელი გენდისარა — ადგილი ახლი, ზემია, ნაძვისებზე არ დო-ვაგვირდებ, უნდა ათი სათია.

— ზემია, ქვირილი სად არის! — ვარხებ ზემიას.

— ქვირილი! ქვირილი ავიდ გახდა, ზემია, სახალიო იოთხში დავაქვანეთი, იქ უნტო ახალია.

— ავიდ არის! ჩა მოვიდეთ! აქი წელზე კარგად იყო!

— თუკა აქვს, შელო, ჩამ არ დამოტყ-ვინი და ამ შეა ჩამინარში თავშიშელო!

გამოქვამდა

გამოქვამდა

ღამე, როცა დავიძინებო, ვინ გვიხატავს ფანჯრის მიწებს?

ზემს მოხუცებულ ზემიას ზღა ცხვირზე დასკობებია.

ნისქვილუი

ვლადიმერ ასლამაზიშვილი

ნახატი ზურაბ კაპანაძისა

რაყდენა ჩემი ტოლა ბიჭია. იმათ ეზოსა და ჩვენს ეზოს ერთი ძეძვის ღობე ჩაუდის. ღობეს კრიჭინა ხის კარები აქვს დატანებული. ამ კარებში ხან რაყდენა შემორბის, ხან მე გაგრბივარ და ერთად ვთამაშობთ.

ერთხელ რაყდენამ მითხრა, მოდი, მე და შენ წისქვილში წავიდეთო.

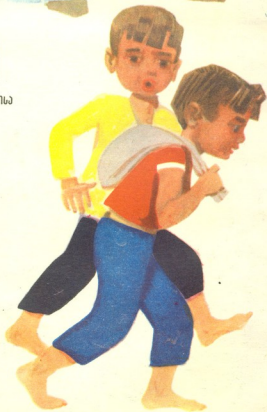
— იქ რა გავაკეთოთ-მეთქი?

— რა და საფუქავი მივიტანოთ და დაფუქვათ!

— მერე, ვინ მოგვცა საფუქავი?

რაყდენამ ეზოში მზის გულზე გაშლილი წითელ-ყვითლად მბზინავი სიმინდი დამანახვა. შემდეგ სახლიდან პატარა ტომარა გამოიტანა. ტომარა სიმინდით გაავსეთ, პირი მოუყარით და რაყდენამ აიკიდა.

წისქვილში ბევრი ხალხი დაგვხვდა. შემოგვხედეს, აგვათვალ-ჩაგვათვალეიერეს.

— საფუკავი მოვიდა, საფუკავი, — დაიძახა ვილაყამ და ყველა ახარხარდა.

— უჰ, რა დიდი ტომარაა! — გაიკვირვა ოთარანთ ზალიყამ და რაყდენას მიეშველა, ხენეშით ტომარა ძირს ჩამოაგდო, ვითომ მძიმეაო.

— ერთი დამანახვე, რა ხალხია, — დაიყვირა მეწისქვილე მიხომ, რადგან წისქვილში საშინელი ხმაური იღვა და ყველა ერთმანეთს ხმამაღლა ელაპარაკებოდა.

ზალიყამ ჩვენი საფუკავი რიგში ჩადვა და ორივე ფუქვილისაგან მთლად გათეთრებულ მეწისქვილესთან მიგვიყვანა.

— ახალმოსულეები ისეთი ხალხია, ურიგოთ ეკუთვნით დაფუკაო! — თქვა მეწისქვილემ.

— მართალია! — დაეთანხმნენ აქეთ-იქიდან.

— ეს ამოღენა წისქვილიც მაგათთვის ბრუნავსო.

— სწორედ ეგრეაო!

— მაგათთვის იფუქება სიმინდიცა და ხორბალიცაო.

— სინამდვილეაო!

— ჰოდა, ახლა მომავლოდეთ მაგათი ტომარაო.

ზალიყამ ცალი ხელით ტომარა ხელში ისე აიტაცა, თითქოს კურდღლის ბაჭია ყურებით აეწიოს.

— ესეც ასე, — დაიძახა მეწისქვილემ და ჩვენი ტომარა ხვიმრავი ჩააყუდა.

ოცამდე ვერ მოვასწარი დათვლა, სიმინდი ჩამოიფუქა.

— მორჩააა! — დაიყვირა მეწისქვილემ და ახლა დიდ ტომარას წაუქცია თავი.

ზალიყამ ჩვენი ტომარა სიმინდის ფუქვილით გატენა და მოგვაწოდა. მე რაყდენას დავასწარი, ხელი ვტაცე ტომარას, ზურგზე მოვიკიდე და შინისაკენ ძუნძულ-ძუნძულით წავედი.

ახლა ტომარა შუაში გვიდვას, დოლაბეზისაგან გახურებულ ფუქვილს ხან რაყდენა ყნოსავს, ხან მე და ეზოს კარისაკენ ვიყურებით. მალე რაყდენას ბეზია მოვა ფერმიდან, შეგვხვეწებით, ამ ფუქვილით დიდი, ბადრი მთვარისოდენა ჭადი გამოგვიცხოს.

მეკრილი ბებოს

ეთარ ჯღაბია

მე პატარა ნუგზარი
ბებოს წერილს ვუგზავნი,
ეთერს,
თამარს,
თუ გელას
სალამს ვუთვლი სუეველას.
მე ჯერ წერა არ ვიცი,
ვგარნასობ და კასა სწერს.
გოცინი, შენი ნუგზარი
და გილოცავ ახალ წელს!

საგუნდაოდ

პაპი ზუბია

რა მომხდარა ბიჭო, სახა,
შესეთ,
ლია,
სოსო,
რეზო,
მთელი დამე უთოვია,
სულ ქათქათებს ჩვენი ესო.
დამასურეთ ბეწვის ქუდი,
მეც ჩამაცვით თბილი ზაღტო,
საგუნდაოდ წამიუფანეთ,
არ დამტოვით სახლში მარტო.

ჯოჯუქსუა

მარა პლიონივილი

ნახტი ღიმიჩი ზარაუნივილისა

ტყეში ცხოვრობდა ერთი ღორმუცელა დათუნია. სულ გადაჭამა, რაც პანტა და ზღმარტილი ეგულდებოდა. ერთი ძირი მსხალი გადაურჩა მხოლოდ დათუნისა, ისიც იმიტომ კი არა, რომ თვითონ შეინახა, ან გამოიზოგა. არა, ტოტები წინა წელს დააღწეა მსუნავაზე. მსხალი ხეს მხოლოდ კენწეროზედა ესხა; ხის კენწეროზე ასვლა კი არ უნდოდა, იმიტომ კი არა, რომ გაუჭირდებოდა, არა, — გავძლები და ჩამოსვლა დამეზარებო, ფიქრობდა და მაღალ ხეზე არ აღიოდა. მსხალი კი მწიფდებოდა და მწიფდებოდა. სულ თაფლის სუნი იღვრებოდა ირგვლივ.

მაგრამ ძალიან რომ მოშვიდა, მინც გადაწყვიტა ასულიყო, სიზარმავე დასძლია და კენწეროზე მოექცა. სელიპა და სელიპა ჩამავებული პანტა მსხალი დათუნიაზე, თაფლივით ტბილი იყო გადამწიფებული ნაყოფი.

— იფ, იფ, იფ, იფ! თქელიფ-თქელიფ, თქელიფ! — იძახდა ნასიამოვნებით დათვი.

სულ ერთიანად მისკამ-მოსკამა მსხალი. გამძღარ-გასისინებულმა მადლიდან

დაბლა ჩამოიხვდა.

უჰ, აქედან რა ჩამიყვანს ასე დამძივებულს, ის რალა კამაა, თუ ჩასვლისას მოინელეზბო! — გაიფიქრა დათუნიაზე, გასივებული თავი უკანა თათებში ამოიღო, მოიკუნტა, მოიძუჭა და ხის კენწეროდან ზღართან მიადინა მწვენე მოლზე. ისე უხერხულად დადენარცხა, რომ კისერი იღრძო. ფეხზე ადგომა კი არა, განძრევაც უჭირდა დათუნისა.

— ვაი, ვაი, ვაი, — ჩუმად მოსთქვამდა გულშეღონებული დათვი. ერთ ღღეს ვგლო დათუნია, ორ ღღეს ვგლო გაუნძრევლად პანტის ძირში, მესამე ღღესაც ვგლო, მეოთხე ღღესაც.

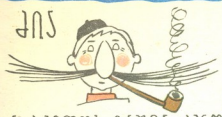
— ვაი, ვაი, ვაი, — ბურღლუნებდა დათუნია.

ერთი გლეხი ტყეში შემოსათვის წამოსულიყო. უცებ პანტის ძირში დაგდებული დათვი დაინახა. დიდხანს უყურა შორიდან. როცა ნახა დათვი მკვდარით ვგლია და არ ინძრევო, ქეები დაუშინა, — ცოცხალია თუ მკვდარია. არც ახლა განძრევლა დათვი. აბა, რა გაანძრევდა!

გამძღარ-გასისინებული, ვეებერთელა ბურთივით ჩამრგვალებული, თაქისერ ატყევეული ახლაც იქ ვგლია ღორმუცელა და ღღელდამ ვაი-ვაის გაიძახის.

კიან

წაჩივოს ბაუბაჯოს!

კუპონი

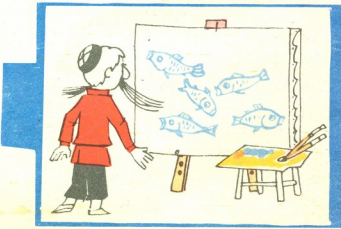
კედელში ერთი ფულურო, —
შიგ ცეცხლი ავალუღუნოთ.

მიხი ჭიჭინაძე

ნატყუარა

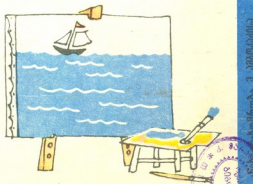
მიოკრი ამიკანაძი

კატამ ინატრა: ნეტავი
შემხვდეს თავგების ჯარიო,
არც თოფი მინდა,
არც ტყვია,
არც დანა,
არცა ხმალიო.
ხელდახელ შევებრძოლები,
ამოვიყარო ჯავარიო,
ნეკიც თუ ოღნავ მატკინეს,
მაშინ მომჭერით თავიო!

ကတုလုက

၉၇၅၀

Copyright © 2011
မြန်မာ့စာပေအကယ်ဒမီ

ლია და საპარა

ნიკოლოზ კინკვაძე
ბულგარული მწერალი

— ამბობენ, რომ საპარაში
მხოლოდ სილა ვრიაო,
სილა აქაც შეკულება,
იქ რად უნდა ვიარო? —
მდინარისკენ გაეშურა,
სწრაფად, ნელა კი არა,
სილით საუსე ვედროებით
გზასე ჩაძოვარა.
თაფის კუთხეს მიაშურა,
სილა ბლომად დაუარა,
ძიანია, ძიანია,
მერე დედას ასარა:
— აფრიკაში რაღა მინდა,
მინ შექნება საპარა!

თარგმანი კ. გოგიაშვილმა

ტელევიზორში

ბარბ კლიაშვილი

ზაატა შემჯონ
სკამის ქვეშ,
იღიმება და ხარბობს,
თან გაძმასის: — შემსუდეო,
ტელევიზორში ვარო.

ნახატი მიორბი რინიშვილისა

ანაო ჟივილი

ნახატი ლიიბრაი ზარაუივილინა

ერთ პატარა ტყეში დიდი მუხა ცხოვრობდა. სალამო ხანს მუხაზე ფრინველები იკრიბებოდნენ, ერთმანეთს დარდს და სიხარულს უზიარებდნენ. ერთ დღეს საკრებულო ზემ ყურები ჩამოყარა. მუხას ჭერქში მატლი გაჩენოდა, ქერქს რაღაც ღრღნიდა და ხეს გულს უკლავდა. ფრინველები მიხვდნენ, ხეს რომ კარგი დღე არ ადგა. მუხისთვის რაღაც უნდა ეშველათ. მოისაუბრეს და გადაწყვიტეს: რომელიმე დიდი ტყიდან გამოჩენილი მკურნალი ექიმი მოეყვანათ.

ფრინველთა პატარა ჯგუფი ტყიდან ტყეში გადადიოდა და საქეცნოდ ცნობილ ექიმს დაეძებდა. ზოგან ასეთი არავინ აღმოჩნდა, ზოგს არ ეცალა და ზოგმა ძალიან დიდი გასამრჯელო მოითხოვა. ფრინველები ბოლოს ყველაზე დიდ, გაუვალ ტყეს ესტუმრნენ. უღრანი ტყე მტაცებელი მხეცებით იყო სასვე. ფრინველებმა ტყის უფროსებს თხოვნითა და მუდარით თავი მოაბეზრეს. ფრინველების ჯგუფი ბოლოს, როგორც იქნა, ლომმა მიიღო.

— თქვენს ტყეში კოდალა არ არის?! — იკითხა ტყის გამგებელმა.

— როგორ არ არის!.. — გაუკვირდათ ფრინველებს.

— აბა, მთელი დედამიწა რომ დაიაროთ ხის უკეთეს მკურნალს ვერ იშოვნით და ჩვენც კოდალაზე უმჯობესი არავინა გვყავსო... — უბასუხა ბრძენმა ლომმა.

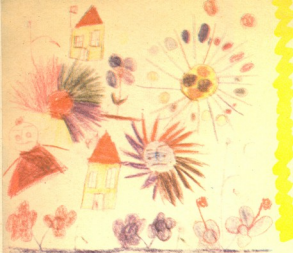
გამოსხნა

კნატა-კნუტა თხილის გულსა,
კრაჭა-კრუჭა ქურქი მოსავს.
ვის მივართვათ? — კბილიანსა,
რაში უნდა უკბილოსა!

კერძო მხატვრობის
სამხატვრო საზოგადოება

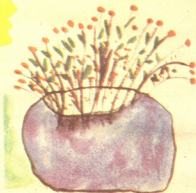

„პეიზაჟი“. ნახატი ირაკლი დუნღუასი, 7 წლის.

„ღღესასწაული“ ნახატი ნინო ხალუკვაძისა, 5 წ.

„ნაძვის ზეგზი“ ნახატი ნიკა ცაშაყურიძისა, 7 წ.

„მინდვრის უვავილები“ ნახატი მგელა ჩლაიძისა, 9 წ.

„ცხენები“ ნახატი მანანა გულისაშვილისა, 7 წ.

რედაქტორი ჯანაშვილი ჩარკვიანი, სარედაქციო კოლეგია: ბ. გვიშტაძერი, ძ. გომიზაშვილი, ჯ. ლომუა, მამ. მამუ-ლიშვილი, ჯ. ნინუა, შ. ცხალაძე (ხამატგრო რედაქტორი), ნ. წულუშიძე (რედაქტორის მოადგილე), რ. ბიჭიშვილი საქართველოს ალკა ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ღვინის სახელობის წირჩ მიმწერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური ხაზების ფურნალი

უცის მხატვრობა ეკუთვნის **ჯემალ ლომას**

ტიპოგრაფია ბ. რიბინიშვილი

გამოცემის ოცდაწვიფორამეტ წელი. რედაქციაში შენიშვლი მასალები ავტორების ან დაუბრუნდებათ. გამოცემის „ნაკადული“, გამოცემა № 1198, ზაშისა № 2228, ტრაკი 40.000, ბელმოწერილია დასაბეგდად 9/X 1965 წ. ფრალი დასეგვლია პოლვარფულ კომინანდ აკოუსსტია ლენის ტ. № 14 „ИЗДА“ на грузинском языке. Тбилиси, просп. Покхована № 91. რედაქციის მისამართი: თბილისი, მუხამეფის პრისი, № 1, ტელ. 5-27-38, 5-18-60.